

DERDE ZANG.

Klink weër mijn lier op blijden toon
 Bij 't rijke middagmaal!
 Een vrolijke avond zij mijn loon,
 Een vriendelijk onthaal!!

In Peters huis, van Ouden Frits
 In vroeger tijd gekocht,
 Kwam eindelijk Muis vriendentrits
 Tot rust zoo lang gezocht;
 Het dikke stof werd afgevaagd,
 En alles schoon gemaakt,
 Een lekk're flesch er aan gewaagd,
 Geen' enklen zucht geslaakt:

Een

Een kamer reeds in vroeger tijd,
 Door menigeen vermaard, (4)
 Zag, thans weer plegtig ingewijd
 Ons dra' ten disch geschaard;
 'tUitmundend vleesch werd aangetast,
 De schotels gingen rond,
 Hier ging eerst regt de maag te gast,
 Voor 't eerst op vreemden grond.
 Bij 't nagerecht kwam vreemd gewas
 En Jacobijnen soort (5)
 Op tafel, en het groene glas
 Gevuld tot aan den boord,
 Moest leeg op 't welzijn van den vorst,
 Wien Neerland hulde biedt,
 In wien wat afval smeden dorst,
 Ons volk een vader ziet.
 Nog werd er meen'ge flesch gebragt,
 De vrolijkheid zat voor,
 De klok sloeg 't uur van middernacht,
 En nog werkte ieder door:
 » Maar'' riep er een: » het was niet kwaad
 » Mijn vrienden hoort mij aan,
 » En laat ons, 't is nu toch zoo laat,
 » Naar 't bijzijnd' grensdorp gaan;
 » 'k Heb dit zoo kwaad niet overlegd,

» Komt drinkt het glas nog uit ! »
 En naauwelijks had hij gezegd
 Of ieder toog vooruit.
 't Was donker buiten, en geen licht
 Verzelde ons op dien togt,
 'k Wæet niet tot nog toe, hoe 't gezigt
 Den weg zoo had gezocht.
 De mensch genoot de zoete rust,
 't Gevogelt' sliep in 't hout,
 't Heelal scheen zelfs in slaap gesust,
 Geen wind bewoog het woud.
 Doch deze stilte werd gestoord,
 Door 't roepen en gekuch,
 En de echo kaatste 't zelfde woord
 Denzelfden klank terug;
 Het was aldra geen wand'len meer,
 Want op der bergentop
 Zeeg deze afgemat ter neer
 En die vloog in galop;
 De gansche boel was uit elkaar
 En dwaalde alleenig rond:
 Toen klonk een stem: » ziet mannen daar »
 » Een licht komt uit den grond!
 » Komt vrienden ziet toch wat het is »
 » 'k Heb nooit zulks iets beleefd; »

» 't Is vast een dwaallicht, ja gewis!
 » Dat door deze oorden zweeft." (6).
 En elk vloog naar het wonder heen
 Dat licht spreidde in het gras,
 En 't bleek dat wat hem wonder scheen,
 Een kleine glimworm was.
 De heldre worm werd méegepakt
 Terug naar 't logement,
 Een stuk vermolmd hout nog gehakt,
 En daarmée heen gerend.
 Nu toch verlangde elk naar zijn bed
 En in een korte poos,
 Had elk zijn voet in huis gezet,
 Één sliep reeds als een roos.
 Neen! 't was geen bedtée zoo 't behoort,
 Die ons ontvangen zou,
 Geen best behang met lis en koord. —
 Ook had de goede vrouw
 Nog andre heeren in 't vertrek,
 En die het eerste komt
 Verdient voorwaar de beste plek,
 In weerwil dat men gromt.
 Een weinig stroo was rondgespreid,
 Met lakens dun bedekt;
 En 't ligchaam als in kermis tijd

Moest daarop uitgestrekt;
 Nog werd er meer dan vijf kwartier
 Gestoeid en rondgesloofd:
 Maar minder werd toen 't woest getier,
 De kaars moest uitgedoofd,
 En evenwel scheen aan mijn' zij
 In vollen gloor het hout,
 Gevonden en geraapt door mij,
 In 't nachtuur mēegesjouwd.
 Hoe meer ik 't licht van 't houtje prees,
 En 't licht gaf onder 't dek
 Hoe meer de toorn mijns buurmans rees
 Door 't rusteloos gewek.
 Maar eind'lijk rustte ook hij en ik
 In Morpheus zaal'gen arm,
 En toch al was het dek niet dik
 Toch was het duchtig warm.
 Aurora wekte en toen der zon
 Der *heuvlentop* bescheen,
 Des lieven leeuwriks lied begon,
 De daauw van 't gras verdween,
 Verlieten wij het muf vertrek
 Door allen damp gevuld,
 Want 't blijven in zoo'n kort bestek
 Dat eischte taai geduld.

Ont-

Ontnuchterd zag het bosch ons wéer;
 Aan 't eind der kronkelpaan,
 Zat in verrukking Muis neêr,
 Bij 't golvend goudgeel graan.

Maar zou men hier nog toeven? neen!
 Dan was de tijd te kort,
 Om 't Cleefsche Wald ook in te trêen
 Door schoon gewas omgord.

Het uur van heen gaan was nabij;
 'k Had nog zoo graag gemeld
 Den roem voor later eeuwgetij'

In 't vreemd'ling boek gesteld:

Dit boek bewaar' den naam van Nederlandsche zonen,
 Die Pruissen uwen grond met eerbied thans betreen;
 De vreemd'ling zoek hier plaats, hij moog deze
 oorden kroonen,

Sla door Europa't oog, verstomme en zuchte en ween,—
 Maar beure 't hoofd omhoog bij 't zien van Bato's
 helden,

Bij d' onbezweken trouw en moed voor onzen grond
 Zoo fier ten toon gespreid in Leuvens kale velden,
 Waar Bato's leeuwenteelt der Belgen magt weerstond.

Maar laas! die rol bestond niet meer

In 't vrolijk Logement,

Waaruit men jaarlijks keer op keer

Nog

Nog vroeger' vriend herkent.
 Hoe 't zij; wij reden spoedig af
 Verlieten Berg en Dal;
 En reden weer in vollen draf
 Door 't stadje, in groot verval;
 Neen Cranenburg getuigt niet meer
 Van 't vaderlijk bestuur,
 Van Frits, eens Pruissens roem en eer
 Der staatshulk palinuur.

Zoo brak de tweede dag dan aan,
 Die ons steeds verder dreef,
 En eer de stadsklok één zou slaan,
 Was Muis reeds in Cleef.
 Een fraaij gebouw naar nieuwen trant
 En smaakvol opgebouwd,
 Rees heerlijk aan den linkerkant
 Plegtstatig uit het woud.
 Doch naauwlijks waren we in de poort,
 Of 't welkom klonk langs 't plein,
 Het welkom, 't mooi maar vleijend woord
 Van meen'gen kastelein;
 En Meiwald met zijn dierbre gâ
 En Kellers al te zaam,

't Lied

't Liep alles uit naar 't rijtuig, ja!
 Zelfs boven uit het raam,
 Lag menig hoofd om laag gebukt,
 Nieuwsgierig als het was.
 Sophie zelfs was 't ook gelukt
 Ons span te zien door 't glas.
 Dààr troffen wij uit de Amstelstad
 Dat aller blikken won,
 En 't oog op ons gevestigd had
 Een ~~Pragen~~-Bataillon; (7)
 En nevens hen een Nijmeegs heer
 Met vrouwlief aan zijn' zij';
 Zij woog wel honderd ponden meer
 Van 't oud gewigt dan hij;
 Enfin men vond een groote schaar
 Van elders zaamgevloeid,
 En menigeen verkondde daar,
 Dat Meiwalds nering bloeit.
 Zoo had men zich ten disch gezet
 En aan het rijk diner,
 Den overgragen tand gewet,
 Ook klonk het glaasje meê;
 Weer werden toasten in gesteld,
 Waarvan toch de eerste altijd,
 Vóór Bacchus perk was in gesneld

Oranje

Oranje was gewijd.
 Daar klonk op eens de zaal in 't rond
 » *'t Wilhelmus van Nassau,* »
 En elk verrukt dacht in dien stond
 Aan vader Willems trouw ;
't Wien Neêrlands bloed werd ook herhaald
 In onvervalschten toon ,
 En elk die , Hollands deugd niet smaalt
 Bevond zich Bato's zoon.
 Het zoo geliefd *Iô vivat*
 Gaf klem aan 't blij gemoed ,
 En bij dien Academie schat ,
 Herdacht elk Pallas zoet.
 De Keller had hier weinig rust ,
 Want op deez' heten dag ,
 Had iedereen in Rijnwijn lust ,
 Die daar in soorten lag.
 Een zeer geduchte batterij
 Van Duitschlands helder glas ,
 Vermeldde dra hoe gul en blij ,
 't Studenten leven was.
 Maar ook bij Robbers moest men zijn ;
 Daar toefde Cleve's jeugd ,
 Ja derwaarts heen ! (reeds had de wijn
 Ons meer dan 't moest verheugd).

En

En naauwlijks had men plaats gevat
 In de algemeene tent,
 Waar jong met oud zoo vrolijk zat,
 Helaas! ons onbekend,
 Of elk verliet zijn bank en stoel,
 Aan éénen slechts vertrouwd
 En spoedig was de gansche boel
 Verdwenen in het woud.
 Niet allen, neen! slechts twee van ons
 Zag me in het bosch geleid;
 Niet als te huis op zwanendons,
 Zoo kunstig zacht gespreid.
 Één maakte in 't oude zomerhuis
 Zijn aardig compliment,
 En teekende die stille kluis;
 Terwijl de president
 In Eng'lands taal tot woorden kwam,
 Met Robbers lompen knecht;
 En daar hij hem bij 't buisje nam,
 Gaf 't spoedig een gevecht.
 Ook ik was woedend op een ploert,
 Die lagchte om ons bedrijf;
 'kMoest, door 't geestig nat vervoerd,
 Dien mag'ren vent te lijf,
 Gelukkig B. hield mij vast

En

En 'k had dan ook misschien ,
 Dien bleeken man niet aangetast
 Uit vrees voor weerstand bien ;
 't Was alles , alles , uit elkaâr
 En reeds sinds drie kwartier ,
 Stond Dirk met paard en wagen klaar ,
 Wij moesten toch van hier
 Bij scheelen Jan logeren gaan.
 Doch *hoe* daar bij de tent ,
 De charabanc weêr werd belaan ,
 Is mij noch onbekend ,
 Want 'k weet niet hoe 't gezelschap weer
 Geheel te regtte kwam ,
 En hoe 't na sukk'len keer op keer ,
 Zijn vorige plaats hernam.
 Nog klonk bij Meiwald 't lief akkoord ,
 Voor wals en danspartij ,
 En T... had naauw dien toon gehoord ,
 Of uit de maagdenrei ,
 Die lonkend langs de wanden stond ,
 Nam hij galant er een ;
 En walste fier de zaal in 't rond ,
 Daar 't al voor hem verdween ;
 Helaas ! hij wist niet dat zijn broek
 Juist stuk was in het kruis :

Bij Robbers was zij in een hoek,
 Gescheurd maar bij abuis.
 't Souper werd al ras aangebragt,
 Weer klonk het volle glas,
 Dat telkens in den laten nacht,
 Nog ingeschonken was.
 Reeds echter lagen drie op 't bed
 Door al 't gewoel vermoeid,
 Maar niet de slaap, geduchte pret
 Had ze aan hun krib geboeid.
 Sophie bij het lamplicht meer
 Dan bij het daglicht schoon,
 Bezocht het drietal keer op keer,
 Met ijvrig hulpbetoon.
 Zoo sliepen wij toch eind'lijk in,
 Tot dat de tweede dag,
 De zon aan 's Hemels hooge tin
 In vollen luister zag;
 Wij zaten toen weer spoedig op,
 En vlogen weer in draf,
 Den hobbeligen heuveltop
 Langs schuine straten af;
 » Vaarwel'' riep elk: » o blijde stad
 » In Utrecht hoog geroemd,
 » Waarop *gij* 't oog geslagen had,

» Als

- » Als 't enkel werd genoemd;
- » Wanneer gij Musis na een jaar
- » Ontvangt in 't heuglijk wed;
- » Dan breng' het u deez' blijde maar
- » » Oud Holland is gered, ” ”
- » » De vrée herleeft, de ziekte week,
- » » De burger ademt vrij. ” ”
- » Vaarwel gij onvolprezcn streek,
- » Tot blijder jaargetij. ” ”

Nog ee
 'Verma
 Zing vro
 Welan,
 Had oit
 'Was toe
 Maar ac
 Slechts
 Hier rijn
 Tot sloo
 Het tuig
 Dan de